

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Německo) dne 5. března 2020 – Bank Melli Iran, akciová společnost podle íránského práva v. Telekom Deutschland GmbH

(Věc C-124/20)

(2020/C 201/23)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Bank Melli Iran, akciová společnost podle íránského práva

Žalovaná: Telekom Deutschland GmbH

Předběžné otázky

1. Použije se čl. 5 odst. 1 nařízení č. 2271/96 ⁽¹⁾ pouze tehdy, pokud byl vůči obchodujícímu hospodářskému subjektu EU ve smyslu článku 11 tohoto nařízení vydán ze strany Spojených států amerických přímo či nepřímo úřední nebo soudní příkaz, nebo pro jeho použití postačuje, že cílem jednání hospodářského subjektu EU je i bez takového příkazu splnění sekundárních sankcí.
2. Odpoví-li Soudní dvůr na první otázku ve smyslu druhé alternativy, brání čl. 5 odst. 1 nařízení č. 2271/96 takovému chápání vnitrostátního práva, že subjekt podávající výpověď může jakkoliv – tedy i s odůvodněním dodržet sankce uvalené USA – vypovědět dlouhodobý závazkový vztah se smluvním partnerem, který je americkým Office of Foreign Assets Control (OFAC) veden na seznamu Specially-Designated-Nationals-List (SDN), aniž by musel mít důvod k výpovědi a musel tedy v občanskoprávním řízení doložit a prokázat, že důvodem výpovědi každopádně není dodržování sankcí přijatých USA?
3. V případě kladné odpovědi na druhou otázku: Je nutno považovat řádnou výpověď, která porušuje čl. 5 odst. 1 nařízení č. 2271/96, nutně za neplatnou, nebo je účel nařízení splněn také jinými sankcemi, například uložením pokuty?
4. V případě, že Soudní dvůr odpoví na třetí otázku ve smyslu první alternativy, platí to s přihlédnutím k článkům 16 a 52 Listiny základních práv Evropské unie na jedné straně a k možnosti povolení výjimky podle čl. 5 odst. 2 nařízení 2271/96 na straně druhé také v případě, že hospodářskému subjektu EU hrozí při zachování obchodního vztahu se smluvním partnerem uvedeným na seznamu významné hospodářské ztráty na trhu v USA (v projednávané věci 50 procent obrátu skupiny podniků)?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2271/96 ze dne 22. listopadu 1996 o ochraně proti účinkům právních předpisů přijatých určitou třetí zemí uplatňovaných mimo její území, jakož i proti účinkům opatření na nich založených nebo z nich vyplývajících (Úř. věst. L 309, 29.11.1996, s. 1), ve znění nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/1100 ze dne 6. června 2018, kterým se mění příloha nařízení (ES) č. 2271/96 (Úř. věst. 2018, L 199, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (Španělsko) dne 9. března 2020 – YJ v. Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Věc C-130/20)

(2020/C 201/24)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: YJ

Žalovaný: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Předběžná otázka

Lze takovou normu, jako je norma obsažená v čl. 60 odst. 4 Ley General de la Seguridad Social (obecný zákon o sociálním zabezpečení), jež ženy, které do starobního důchodu odcházejí dobrovolně – na rozdíl od žen, které sice do starobního důchodu odcházejí rovněž dobrovolně, ale při dosažení důchodového věku, nebo které odcházejí do předčasného starobního důchodu, ale z důvodu povahy pracovní činnosti vykonávané po dobu svého profesního života, z důvodu postižení, nebo proto, že pracovní činnost skončily před vznikem nároku na starobní důchod z důvodu, který j[im] nelze přičítat – vylučuje z nároku na příspěvek z důvodu mateřství, považovat za přímou diskriminaci ve smyslu směrnice 79/7 (1)?“

(1) Směrnice Rady ze dne 19. prosince 1978 o postupném zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti sociálního zabezpečení (Úř. věst. 1979, L 6, s. 24; Zvl. vyd. 05/01, s. 215).

Žaloba podaná dne 16. března 2020 – Evropská komise v. Polská republika

(Věc C-139/20)

(2020/C 201/25)

Jednací jazyk: polština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupkyně M. Siekierzyńska a A. Armenia, zmocněnkyně)

Žalovaná: Polská republika

Návrhová žádání žalobkyně

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že uplatňováním předpisu, který přiznává osvobození od spotřební daně pro energetické produkty používané energeticky náročnými podniky, které podléhají unijnímu systému obchodování s emisními povolenkami, Polská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 17 odst. 1 písm. b) a odst. 4 směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (1)
- uložil Polské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Polská republika zavedla do svého vnitrostátního práva osvobození od spotřební daně pro energetické produkty používané energeticky náročnými podniky podléhajícími unijnímu systému obchodování s emisními povolenkami.

Dle názoru Komise tím došlo k nesplnění povinností podle čl. 17 odst. 1 písm. b) a odst. 4 směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny. V souladu s těmito ustanoveními lze pro energetické produkty používané energeticky náročnými podniky stanovit osvobození od daně nebo sníženou úroveň zdanění, pouze pokud jsou uzavřeny dohody s podniky nebo sdruženími podniků nebo pokud se uplatňuje režim obchodovatelných licencí nebo rovnocenná opatření, jestliže vedou k dosažení cílů ochrany životního prostředí nebo zlepšení energetické účinnosti. Unijní systém obchodování s emisními povolenkami nelze dle názoru Komise považovat za „režim obchodovatelných licencí“ ve smyslu těchto ustanovení.

(1) Úř. věst. 2003, L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405.